

en række spredte bestemmelser, der tager sigte på at forhindre støjgener og forurening af vandløb.

Endelig findes der i lovgivningen en række regler, der ikke er udfærdiget primært med henblik på at forebygge eller begrænse forurening, men hvis overholdelse i sig selv har forureningsbegrænsende virkninger. Således kan blandt de vigtigste nævnes *brandlovgivningens* bestemmelser om jævnlig rensning af skorstene samt de i *byggningsreglementet* indeholdte tekniske krav til skorstenes indretning.

I folketingsåret 1971-72 vedtog folketinget en lov (nr. 135 af 26. april 1972) om begrænsning af svovlindhold m. m. i brændsel, i medfør af hvilken ministeriet for forureningsbekæmpelse har udstedt bekendtgørelse nr. 421 af 6. september 1972 om begrænsning af svovlindhold i fyringsolie. Desuden vedtoges en lov om bortskaffelse m. v. af olie- og kemikaliespild (nr. 178 af 24. maj 1972). Med hjemmel heri er nu udfærdiget bekendtgørelse nr. 455 af 17. oktober 1972 om bortskaffelse m. v. af olieaffald.

Ved en ændring af byggeloven, jfr. lov bekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972, har boligministeren fået mulighed for at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at fyringsanlæg indrettes og anvendes således, at de ikke ved forurening af luften medfører væsentlige ulemper, og bestemmelser, der modvirker, at der under udførelsen af byggearbejder påføres omgivelserne væsentlige ulemper ved støj. Boligministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser til sikring af, at fyringsanlæg ikke ved anvendelse eller drift gennem partikelforurening af luften medfører væsentlige ulemper. Endelig er vedtaget en lov (nr. 235 af 7. juni 1972) om forbud mod civil overlydsflyvning.

Som det fremgår af ovenstående oversigt over den gældende lovgivning, findes grundlaget for en indsats mod forurening og miljøforringelse i dag spredt i en række særlove, hvortil kommer, at væsentlige dele af denne indsats stadig må støttes på de lokale sundhedsvedtægter, som trods en vis modernisering i nyere tid dog bærer præg af, at hjemlesgrundlaget er en lov fra 1858.

Hidtil har de uheldige konsekvenser af dette forhold navnlig været søgt imødegået ved successive, men relativt ukoordinerede revisioner af en række af de nævnte love, navnlig således at der er søgt tilvejebragt bemyndigelser for vedkommende minister til nærmere at regulere en række spørgsmål med relation til forureningsbekæmpelsen. Eksempelvis kan det anføres, at både den gældende vandforsyningslov og den gældende vandløbslov på grundlag af et omfattende kommissionsarbejde i løbet af 1960-erne undergik en gennemgribende revision, hvor-

under der bl. a. blev lagt særlig vægt på at søge disse udformet med henblik på en imødekommelse af det voksede behov for at effektivisere forureningsbekæmpelsen. På grundlag af de således reviderede love, der trådte i kraft samtidig den 1. april 1970, er der siden af henholdsvis landbrugsministeriet og indenrigsministeriet, senest ministeriet for forureningsbekæmpelse, udfærdiget en række bekendtgørelser, hvorved der på nogle ikke uvæsentlige områder er skabt fastere rammer for indsatsen mod vandforurening.

Ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 98 af 20. marts 1970, som ændret ved bekendtgørelse nr. 329 af 6. juli 1971 har man således fastsat nærmere betingelser for sundhedskommissionernes adgang til at tillade *etablering af nedsvimningsanlæg*. Ved disse bekendtgørelser, der er fulgt op med ministeriet for forureningsbekæmpelses bekendtgørelse nr. 58 af 3. marts 1972 om etablering af *nedgravede samletanke for husspildevand*, har det med hjemmel i den nye vandforsyningslovs § 40 været muligt at erstatte den tidligere utidssvarende regulering af disse spørgsmål, som var baseret på de lokale sundhedsvedtægter, med et mere moderne og effektivt regelsæt af landsdækkende karakter. I samme forbindelse må nævnes indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 67 af 26. februar 1970 om *kontrol med oplag af olie m. v.* Ved bekendtgørelsen, der trådte i kraft den 1. april 1970, og som er blevet forberedt af et i samme anledning nedsat udvalg, fastsatte man landsdækkende regler vedrørende etablering af underjordiske oliebeholdere. Denne problematik, som i løbet af 1950-erne og 1960-erne var blevet særlig accentueret gennem det øgede parcelhusbyggeri og overgangen til oliefyring, blev ved bekendtgørelsen løst på den måde, at man for så vidt angår tanke nedgravet efter 1. april 1970 indførte en typegodkendelsesordning, der administreres af et af indenrigsministeriet nedsat særligt prøvningsudvalg. Ved bekendtgørelsen fastsattes samtidig en række nærmere betingelser for anvendelsen af godkendte olietanke, herunder med hensyn til afstandskrav fra drikkevandsbrønde m. v. For så vidt angår tanke nedgravet før 1. april 1970 gennemførtes en anmeldelsesordning kombineret med forbud mod anvendelse af en sådan tank udover 20 års dagen for dens nedgravning.

Ved landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 252 af 4. juni 1970 om *tilsyn med vandløb og kontrol med forurening af vandområder* har man søgt at råde bod på det forhold, at der tidligere savnedes et effektivt tilsyn med forureningen af vore vandområder. Bekendtgørelsen henlagde disse opgaver til amtsrådet, og man har allerede nu kunnet spore en